

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 328/2026-14

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Libora Duľu (sudca spravodajca) a sudcov Ladislava Duditša a Rastislava Kaššáka v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky [REDACTED], [REDACTED], zastúpenej Advokátska kancelária JUDr. Marcel Mašan, s.r.o., Dostojevského 3313/12, Poprad, proti uzneseniu Okresného súdu Spišská Nová Ves č. k. 4C/265/2015-873 z 15. apríla 2026 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľky a skutkový stav veci

1. Sťažovateľka sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 25. mája 2026 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), ako aj svojho práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením všeobecného súdu označeným v záhlaví tohto uznesenia. Sťažovateľka navrhuje napadnuté uznesenie zrušiť a vec vrátiť okresnému súdu na ďalšie konanie a rozhodnutie.
2. Z obsahu ústavnej sťažnosti a pripojených príloh vyplývajú tieto skutkové okolnosti:
3. Sťažovateľka bola v postavení žalovanej stranou konania vedeného na okresnom súde pod sp. zn. 4C/265/2015, v ktorom sa žalobca – Urbariát Závadka, pozemkové spoločenstvo „v likvidácii“ (ďalej len „žalobca“) domáhal od sťažovateľky zaplatenia sumy 15 576,48 eur a príslušenstva.
4. V poradí druhým rozsudkom okresný súd 22. februára 2024 rozhodol tak, že I. výrokom žalobu zamietol a II. výrokom priznal sťažovateľke plnú náhradu trov konania proti žalobcovi.
5. Proti tomuto rozsudku podal žalobca odvolanie, o ktorom rozhodol Krajský súd v Košiciach rozsudkom č. k. 1Co/38/2024-744 z 9. decembra 2025 tak, že rozsudok okresného súdu zmenil a sťažovateľku zaviazal zaplatiť žalobcovi sumu 15 576,48 eur s úrokom z omeškania a tiež ju zaviazal nahradiť žalobcovi trovy konania v rozsahu 100 %.

6. Uznesením okresného súdu č. k. 4C/265/2015-790 zo 17. marca 2026 (ďalej len „uznesenie vyššieho súdneho úradníka“) okresný súd zaviazal sťažovateľku zaplatiť žalobcovi trovy konania vo výške 19 583,33 eur do rúk právneho zástupcu žalobcu do 15 dní odo dňa doručenia uznesenia.

7. Proti uzneseniu vyššieho súdneho úradníka podala sťažovateľka sťažnosť.

8. Okresný súd napadnutým uznesením č. k. 4C/265/2015-873 z 15. apríla 2026 sťažnosť sťažovateľky zamietol. Uznesenie nadobudlo právoplatnosť 2. mája 2026.

9. Z napadnutého uznesenia vyplýva, že okresný súd pri námietke týkajúcej sa priznania náhrady trov konania za úkon nahliadnutia do spisu konštatoval, že tento úkon síce nie je uvedený v § 13a ods. 1 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška“), avšak súd ho v danom prípade posúdil ako nevyhnutný, keďže ním žalobca prostredníctvom právneho zástupcu zisťoval skutočnosti, ktoré vyplývali priamo zo súdneho spisu a nemal ich ako získať inou cestou. Súdu nič nebráni takýto úkon subsumovať pod § 13a ods. 5 vyhlášky, keďže tento úkon súd posúdil ako účelný.

10. K sťažnostným námietkam sťažovateľky týkajúcim sa priznania odmeny za viaceré porady žalobcu s advokátom, ktoré sťažovateľka považovala za neúčelné, resp. za také, ktorých účelnosť nebola preukázaná, okresný súd v napadnutom uznesení uviedol, že *„Vyhláška účelnosť týchto porád podľa názoru súdu priamo predpokladá, keď v § 13a ods. 3 doslova hovorí, že ak po poslednej porade alebo rokovaní s klientom alebo protistranou nasleduje ďalšia porada alebo rokovanie a medzitým nedošlo k inému úkonu právnej služby, ak nejde o prípad hodný osobitného zreteľa, tak odmena za túto ďalšiu poradu alebo rokovanie advokátovi nepatrí. Inými slovami, vyhláška predpokladá, že pred iným úkonom právnej služby sa takáto porada môže uskutočniť a patrí za ňu advokátovi odmena, keďže Je logické, že sa advokát so svojím klientom musí častokrát pred spísaním určitého podania alebo pred pojednávaním vo veci stretnúť, aby disponoval relevantnými informáciami,*

Účelnosť viacerých porád nasledujúcich po sebe. teda bez iných úkonov právnych služieb po nich bezprostredne nasledujúcich, už je potrebné skúmať ad hoc a posúdiť prípady hodné osobitného zreteľa” a iba v prípade ich konštatovania za nich priznať náhradu trov. Súd (vyšší súdny úradník) sa takýmto postupom riadil, keď nepriznal náhradu za viaceré porady s klientom, ktoré mali predchádzať úkonom právnych služieb, za ktoré súd náhradu nepriznal, keďže tieto iné úkony posúdil ako úkony, za ktoré náhrada trov pre ich neúčelnosť nepatrí.

Konštatovanie neúčelnosti tej-ktorej porady s klientom z hľadiska jej obsahu by vyžadovalo detailné preskúmanie jej obsahu a obsahu úkonu, ktorý po nej nasledoval. Pre takéto preskúmanie by bolo potrebné, aby mal súd k dispozícii napríklad zvukovú nahrávku alebo náležite a dôkladne spísanú zápisnicu o jej priebehu. .Aj keby advokát takýmito podkladmi disponoval, tak nie je povinný ich súdu predkladať z hľadiska ochrany advokátskeho tajomstva, no zároveň ich ani nie je povinný štandardne vôbec vyhotovovať. Riadne a hĺbkové preskúmanie účelnosti takéhoto úkonu je teda pre súd objektívne nemožné, a preto musí pri rozhodovaní o výške trov v takomto prípade vychádzať iba z preskúmania účelnosti po porade nasledujúceho úkonu právnej služby a vo vzťahu k nemu posúdiť, či predchádzajúca porada nebola celkom zrejme neúčelná. V prípade vylúčenia zrejmej neúčelnosti takejto porady je súd nútený konštatovať jej účelnosť, pretože, ako už bolo povedané, náležité preskúmanie účelnosti je objektívne nemožné.

V každom z predložených záznamoch z týchto porád bolo uvedené, čo bolo predmetom porady a obsah týchto záznamov dával vždy logický súvis so stavom súdneho konania v tom čase. Súd nevidí žiaden dôvod, pre ktorý by mal predmetné porady považovať za neučelné, vždy po nich nasledoval iný úkon a vždy bolo ich predmetom rozoberanie nejakej aktuálnej otázky a postupu žalobcu v súdnom spore a nie iba odovzdávanie informácií, ako to tvrdí žalovaný. Neučelnosť takýchto porád nie je možné konštatovať paušálne, ale je potrebné poukázať na konkrétne okolnosti. Žalovaný sa však vo svojej sťažnosti obmedzil iba na hrubé konštatovanie neučelnosti porád bez jej reálneho preukázania.“.

11. Dňa 2. júna 2026 právny zástupca sťažovateľky doručil ústavnému súdu záznamy z porád žalobcu s jeho právnym zástupcom, ktoré pôvodne k ústavnej sťažnosti opomenul priložiť.

II.

Argumentácia sťažovateľky

12. Sťažovateľka sa v podstate pridrižiava svojej sťažnostnej argumentácii uplatnenej v konaní pred okresným súdom. Sťažovateľka jednak namieta, že nebolo možné priznať náhradu trov konania za úkon právnej služby spočívajúci v nahliadnutí do súdneho spisu, keďže vyhláška takýto úkon nepozná, ako aj to, že okresný súd žiadnym spôsobom nereflektoval námietku, „čo sa týka sumy 4 € za náklady na vyhotovenie nosičov, ktoré považujeme ako náklad zahrnutý v režijnom paušále advokáta, ktorý tvorí prevádzkové výdavky advokáta.“. Kľúčová časť argumentácie sťažovateľky v ústavnej sťažnosti sa týka nesprávnosti priznania náhrady trov konania za viaceré porady žalobcu s právnym zástupcom, keďže sa okresný súd nevysporiadal s viacerými námietkami sťažovateľky. V zásade sťažovateľka zastáva názor, že pri daných poradách nešlo o úkony nevyhnutné (účelné), ktoré by mala byť povinná znášať sťažovateľka.

13. Napokon sťažovateľka namieta, že nemohlo zo strany okresného súdu dôjsť k riadnemu kontrolnému prieskumu jej veci, keďže o ňou podanej sťažnosti bolo rozhodnuté ani nie za deň od jej doručenia okresnému súdu.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

14. Podstatou ústavnej sťažnosti sťažovateľky je tvrdenie, že došlo k porušeniu jej základných práv podľa ústavy a práv podľa dohovoru napadnutým uznesením, ktorým okresný súd rozhodol o výške náhrady trov konania.

15. Právomoc ústavného súdu v konaní o ústavnej sťažnosti fyzickej osoby podľa čl. 127 ústavy proti rozhodnutiu či zásahom všeobecných súdov je výlučne založená na jeho prieskume z hľadiska dodržania ústavnoprávných princípov, t. j. či v konaní a rozhodnutí v ňom vydanom boli alebo neboli dotknuté chránené práva alebo slobody fyzickej osoby. To v danom kontexte znamená, že ani prípadná vecná nesprávnosť rozhodnutia všeobecného súdu nie je sama osebe významná, lebo konanie o sťažnosti nie je pokračovaním konania v ďalšej inštancii mimo rámca všeobecného súdu a ústavnému súdu v ňom zásadne neprislúcha, aby v jeho rámci prehodnocoval skutkové a právne závery všeobecného súdu. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by vyведенé závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné a zároveň by mali za

následok porušenie základného práva alebo slobody (mutatis mutandis I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02, III. ÚS 271/05, I. ÚS 129/2015)

16. Sťažovateľka v sťažnosti namieta postup okresného súdu, ktorý rozhodol o sťažnosti sťažovateľky proti uzneseniu vyššieho súdneho úradníka o náhrade trov konania sťažovateľkou v prospech žalobcu, keď sťažovateľku zaviazal nahradiť žalobcovi trovy konania aj za viaceré úkony právnej služby, ktoré sťažovateľka spochybňuje.

17. Sťažovateľka v časti II ústavnej sťažnosti, v ktorej je obsiahnutá jej sťažnostná argumentácia v rámci konania o ústavnej sťažnosti, vôbec nekonkretizuje svoje námietky a len všeobecne konštatuje, že okresný súd sa v odôvodnení sťažnosti nevysporiadal so všetkými námietkami sťažovateľky proti jednotlivým namietaným úkonom právnej pomoci. Jediné konkrétne argumenty v časti II sa týkajú opomenutia vysporiadania sa s výdavkom 4 eurá za náklady na vyhotovenie nosičov a toho, že okresný súd vo svojom rozhodnutí nezdôvodnil, prečo niektoré porady advokáta so žalobcom ako klientom považoval za dôvodné a niektoré nie.

18. V časti I sťažovateľka zhrňuje svoje argumenty týkajúce sa jednotlivých úkonov právnej služby, ktoré uviedla v sťažnosti proti uzneseniu vyššieho súdneho úradníka vrátane namietania úkonu nahliadnutia do spisu – vyhláška taký úkon nepozná.

19. Odhliadnuc od toho, že argumentácia prezentovaná sťažovateľkou je len jednoduchou polemikou na úrovni zákona a absentuje v nej ústavnoprávny rozmer, je navyše nesprávna, resp. v rozpore so skutočnosťou.

20. Okresný súd jasne, logicky a zrozumiteľne v napadnutom uznesení vysvetlil, prečo považoval porady žalobcu s právnym zástupcom za účelné úkony, poukazujúc pritom na logický výklad vyhlášky, ako aj na úradné záznamy o poradách predložené žalobcom. Ústavný súd v tejto súvislosti tiež poznamenáva, že sťažovateľka neposkytuje nijakú konkrétnu argumentáciu spochybňujúcu obsah predložených záznamov z porad klienta s advokátom, len tieto všeobecne označuje za neúčelné. Sťažovateľka nepolemizuje ani so záverom okresného súdu o tom, že v predložených záznamoch z týchto porad bolo uvedené, čo bolo predmetom porady, a obsah týchto záznamov dával vždy logický súvis so stavom súdneho konania v tom čase.

21. Sťažovateľka taktiež nesprávne tvrdí, že vyhláška nedáva priestor na priznanie náhrady trov konania za úkon právnej služby – nahliadnutie do spisu.

22. Podľa § 13a písm. e) vyhlášky odmena vo výške základnej sadzby tarifnej odmeny patrí za účasť na konaní pred súdom, vrátane nahliadnutia do súdneho spisu na súde, alebo iným orgánom a na konaní o zmieri, a to za každé začaté dve hodiny bez ohľadu na počet týchto za sebou nadväzujúcich úkonov vykonaných počas dvoch hodín; ak úkon alebo na seba nadväzujúce úkony trvajú viac ako štyri hodiny, patrí odmena za každé dve skončené hodiny.

23. Okrem toho má vyhláška aj § 13a ods. 5, podľa ktorého za úkony právnej služby, ktoré nie sú uvedené v odsekoch 1 a 2, patrí odmena ako za úkony, ktoré sú im svojou povahou a účelom najbližšie.

24. K výdavku 4 eurá za náklady na vyhotovenie nosičov sa ústavný súd vzhľadom na jeho absolútnu bagateľnosť vyjadrovať nebude.

25. K poslednej námietke sťažovateľky týkajúcej sa nesplnenia prieskumnej povinnosti okresného súdu z dôvodu rýchleho rozhodnutia o sťažnosti sťažovateľky proti uzneseniu vyššieho súdneho úradníka ústavný súd uvádza, že rovnako aj ústavný súd rozhodol o ústavnej sťažnosti sťažovateľky krátko po jej doručení ústavnému súdu, keďže po oboznámení sa s vecou bolo jednoznačné, že ústavná sťažnosť nie je dôvodná, čo platí predovšetkým v rovine ústavnej udržateľnosti záverov napadnutého uznesenia.

26. O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, ktorých porušenie sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri ktorej predbežnom prerokovaní ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, ktorej reálnosť by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03).

27. Z už uvedených dôvodov musel ústavný súd postupom podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov ústavnú sťažnosť sťažovateľky odmietnuť ako zjavne neopodstatnenú.

28. Keďže ústavná sťažnosť sťažovateľky bola odmietnutá ako celok už pri jej predbežnom prerokovaní, rozhodovanie o jej ďalších návrhoch v uvedenej veci stratilo opodstatnenie, preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 9. júna 2026

Libor Duľa
predseda senátu